

РЕШЕНИЕ

№ 7057

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева
Калин Куманов**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **9273** по описа за **2021** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма]- [населено място] срещу Решение №20130427/02.06.2021 година, постановено по н.а.х.д.№4620/2021 по описа на СРС за 2021 година,14 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №22-007290/05.03.2021 година на Директор на Дирекция” Инспекция по труда” [населено място], с което последният на основание чл.416,ал.5 от КТ за нарушение на чл.415,ал.1 от КТ наложил на [фирма] [населено място] имуществена санкция в размер на 1500 лева.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Твърди се, че в наказателното постановление са използвани общи формулировки за описание на нарушението и същите са останали неизяснени в съдебното производство пред СРС и е недопустимо съществени елементи от обективната страна на нарушението да се извличат по тълкувателен път, като решението на СРС страда и от други пороци- не са обсъдени възраженията на дружеството касатор, изложени подробно в жалбата и съдът не е взел предвид липсата на мотиви досежно наложената санкция. Твърди се, че не е посочено ясно мястото на извършване на нарушението, а само общо място- в предприятието, което обаче не

може да бъде ясно посочено място на извършване на нарушението, не е посочена длъжността на работника, на който не е изплатено възнаграждението, което е съществено процесуално нарушение, като не са посочени никакви данни за предприятието и за обекта, където се полага труд, няма описание на нарушението. Твърди се, че нарушението е маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Искане се отменя на решението и отменя на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът- [фирма] [населено място], редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касация Дирекция“ Инспекция по труда“ [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт С., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор Ц. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните.

От събраните доказателства е видно, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство при [фирма]- [населено място] в периода от 27.11.2020 година до 23.12.2020 година от служители в Инспекция по труда- [населено място] е установено, че [фирма] в качеството му на работодател не спазва трудовото законодателство, като не е изплатил полагащото се трудово възнаграждение на работника С. Я. Б. за месец 10.2020 година, което е начислено, но неизплатено. Проверяващите органи са установили, че полагащото се трудово възнаграждение на работника С. Я. Б. за месец 10. 2020 година, след като е било начислено и е следвало да бъде изплатено съгласно чл.128, т.2 от КТ година, но до приключване на проверката на 23.12.2020 година не са представени платежни документи, удостоверяващи изплащане на трудовото възнаграждение на лицето С. Я. Б. и са дадени задължителни предписания в срок до 20.01.2021 година работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на работника съгласно чл.128, т.2 от КТ.

В периода от 25.01.2021 година до 09.02.2021 година служители на Инспекция по труда – [населено място] отново извършили проверка за спазване на трудовото законодателство от касатора, при която констатирали, че [фирма]- [населено място] в качеството му на работодател не е изпълнил дадените задължителни предписания на основание чл.404, ал.1, т.12 от КТ по отношение на работника С. Б.- работодателят да изплати на С. Б. уговореното трудово възнаграждение по реда на чл.128, т.2 от КТ, като срокът за изпълнение на предписанието е до 20.01.2021 година, а мястото- в предприятието на работодателя. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка от 09.02.2021 година, а въз основа на него на 09.02.2021 година срещу касатора в качеството му на работодател е съставен АУАН за извършено от него нарушение на нормата на 415, ал.1 от КТ- неизпълнение на дадени предписания, а въз основа на него е издадено Наказателно постановление от 05.03.2021 година ,с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер

на 1500 лева на основание 416,ал.5 от КТ.

Правилен е изводът на СРС, че от събраните по делото доказателства е установено извършеното нарушение и в хода на извършената проверка и то по спазване на трудовото законодателство, самият работодател не е представил доказателства за изплащане на полагащото се трудово възнаграждение на работника С. Б. за месец 10. 2020 година, няма и доказателства да е изпълнил дадените предписания от контролните органи до 20.01.2021 година да изплати полагащото се трудово възнаграждение за месец 10 2020 година на работника С. Б.. От доказателствата по делото е видно, че касаторът [фирма] [населено място] е работодател по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на КТ, според която "Работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател, а съгласно параграф 1, т.2 от ДР на КТ "Предприятие" е всяко място - предприятие, учреждение, организация, кооперация, заведение, обект и други подобни, където се полага наемен труд и като работодател, касаторът безспорно е длъжен да спазва нормите на КТ в това число и да заплаща в установените срокове уговореното трудово възнаграждение на работниците и служителите. Фактът, че е налице Пандемия от COVID-19 и затова работодателят не може да изплаща възнагражденията на работниците си / в който смисъл са дадените писмени обяснения от страна на управителя на работодателя на 08.02.2021 година ,по никакъв начин не може да обуслови изключение от задължението му при положен труд от страна на работника да не му изплати полагащото се трудово възнаграждение.

Съгласно нормата на чл.404 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по [чл. 400](#) и [401](#) по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, една измежду които е да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по [Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества](#), както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд/ какъвто е процесният случай- контролните органи са дали задължителни предписания с определен срок за изпълнение на касатора в качеството му на работодател- да изплати полагащото се трудово възнаграждение на работника С. Б. за месец 10.2020 година в срок до 20.01.2021 година. Тези задължителни предписания не са обжалвани и са влезли в сила, а като вид ПАМ подлежат на обжалване по реда АПК Доказателства в този смисъл / че са обжалвани и са отменени/ не са представени от страна на касатора.

Именно въз основа на това породено действие и неизпълнение на тези предписания в срок, е установено безспорно, че изплащане на възнагражденията посочени в дадените предписания до дата 20.01.2021 година по отношение на работника С. Б. за месец 10. 2020 година от касатора и за изпълнение на дадените предписания, не са представени и към датата на извършване на проверката- в периода от 25.01.2021 година до 09.02.2021 година/ обективирани в Протокол за извършена проверка, с което касаторът в качеството му на работодател е осъществил състава на нарушението, посочено в разпоредбата на чл.415 от КТ, вменяваща в задължение на всеки/ в това число и на работодателя/ да спазва дадените му предписания от контролен орган, тъй като в случая не е изпълнил даденото предписание с Протокол от 23.12.2020 година в срок до 20.01.2021 година да изплати уговореното и начислено трудово възнаграждение на работника С. Б. за месец 10. 2020 година.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че нито в АУАН, нито в предписанията е посочена длъжността, която е заемал работникът, за да се ангажира отговорността на касатора, защото посочване длъжността на работника не е елемент от фактическия състав на нарушението, нито е задължителен реквизит както на АУАН, така и на Наказателното постановление. Нещо повече дори- самият управител на касатора изрично е признал, че не е изплатил и към дата 20.01.2021 година полагащото се трудово възнаграждение както на конкретния работник- С. Б., така и на останалите работници заради ситуацията с Коронавирус, при което безспорно той знае именно за какъв работник какво не е изплатил и без значение е заеманата от него длъжност, и непосочването и в АУАН и в НП не може да доведе до незаконосъобразност на издаденото Наказателно постановление.

Касаторът не представи доказателства в дадения от контролните органи срок да е изпълнил предписанията, респективно на това да е заплатил полагащото се трудово възнаграждение на работника С. Б. за месец 10. 2020 година в срок до 20.01.2021 година, при което съвсем законосъобразно административно- наказващият орган е ангажирал административно- наказателната му отговорност / именно защото на него в качеството на работодател са дадени тези задължителни предписания. Нарушението- неизпълнение на дадени предписания се осъществява чрез бездействие и то трае докато бъде преустановено или установено.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че не е посочено мястото на извършване на нарушението, защото в както в АУАН, така и в НП е ясно посочено, че същото е извършено в предприятието. Касаторът много добре е запознат с това що е „ предприятие“ и непосочването на конкретния обект, в който работникът е полагал труд не може да доведе до извод, че на касатора е нарушено правото на защита.

Неоснователно е твърдението на процесуалния представител на касатора, че СРС не е обсъдил възраженията в жалбата, защото СРС е изложил мотиви в тази насока.

Неоснователен е и доводът на процесуалния представител на касатора, че в случая следва да намери приложение нормата на чл.415в от КТ и нарушението следва да бъде квалифицирано като маловажно, тъй като неизпълнение на дадени предписания на контролен орган и неизплащането на трудовото възнаграждение на работника в уговорените срокове, не може и няма как да бъде подведено под нормата на маловажен случай, защото работникът е престира своята работна сила и неизплащането на полагащото му се трудово възнаграждение за положения труд не

само в сроковете, предвидени в КТ, но и в сроковете, дадени от контролен орган и то със задължителни предписания води до засягане не само на негови трудови права, но и на други негови права и няма как да попадне в хипотезата на маловажен случай. В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1 ОТ 12.12.2007 Г. ПО ТЪЛК. Н. Д. № 1/2007 Г., ОСНК НА ВКС е посочено, че "в [чл. 28 от ЗАНН](#) е предвидено, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в [ЗАНН](#), като се има предвид и субсидиарното приложение на [НК](#) и [НПК](#). Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Общото понятие на административното нарушение се съдържа в [чл. 6 ЗАНН](#). В [чл. 28](#) и [чл. 39, ал. 1 ЗАНН](#), законът си служи още с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по [чл. 28 ЗАНН](#), наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като ограничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от [чл. 6 ЗАНН](#). Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи [чл. 28 ЗАНН](#). Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по [чл. 28 ЗАНН](#), да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици." От своя страна, Кодексът на труда регламентира Отговорност за маловажно нарушение, като в чл.415в е посочено, че за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лева. Изрично по силата на алинея втора на чл.415в от КТ са изключени и не са маловажни нарушенията на [чл. 61, ал. 1](#), чл. 62, ал. 1 и 3 и [чл. 63, ал. 1 и 2](#).

Нормата на чл.415в от КТ не може да намери приложение, защото нито нарушението е отстранено веднага, нито пък за работника не са настъпили вредни последици - още повече, че не е налице отстранение на нарушението веднага, нито в по-късен момент и това неизпълнение на задължението е в следствие не само на нарушение на чл.128,т.2 от КТ, но и на дадените задължителни предписания от контролен орган за изплащане на полагащото се трудово възнаграждение. Лишаването на работника за един продължителен период от време от полагащото му се трудово възнаграждение след като той е престирали работната си сила, не може да бъде маловажен случай и да

доведе до извод, че е налице хипотезата на чл.415в от КТ.

При отмерване на санкцията, административно- наказващият орган е отчел обстоятелството ,че се засягат правата на работниците и то в един доста продължителен период от време, касаторът системно не е изпълнявал дадените му предписания и е наложил санкция в размер от 1500 лева, която е в минимума, респективно на това същата е справедлива и съответна на извършеното нарушение. Така определената санкция ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в нормата на чл.12 от ЗАНН. Като е достигнал до тези правни изводи, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена..

Следва да се отбележи и подчертае, че измежду касационните основания,визирани в разпоредбата на чл.348 НПК,не фигурира сочената от процесуалния представител на касатора”необоснованост” на съдебното решение.Необосноваността,като порок на съдебното решение,е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК,но съгласно разпоредбата на чл.63,ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията,предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна и не следва да бъде уважена. В полза на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена,като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година в сила от 03.12.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби,които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63,ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите,с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на дата 19.08.2021 година пред АССГ и на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взела участие юрисконсулт С., делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане

на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по- късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Ъгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20130427/02.06.2021 година, постановено по н.а.х.д.№4620/2021 по описа на СРС за 2021 година,14 състав.

ОСЪЖДА [фирма] – ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКЦИЯ“ ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“-С. СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.